
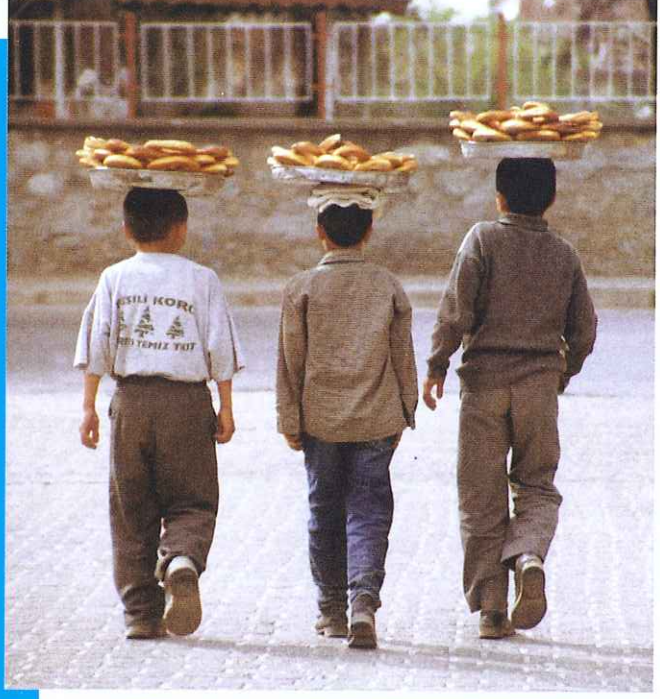

suçlu kim?

Yoğun geçmişti günüm
Akşam yine yollardaydım.
Kaçıp kurtulayım derken
Kırmızı ışıpta takılıp kaldım.
Yalnızdım, dalgındım,
Evdeki huzurdıydı aklım.
Anî bir sesle yerimden fırladım:
“Ne olur, ne olur bir ekmeğin parası abla!”
Döndüm baktım,
Önce çıplak ayakları takıldı gözüme.
Sonra yırtık entarisi, kirlî eli,
İri siyah gözleri umut dolu. . .
“Oldu mu ya küçük kız, oldu mu ya?
Bak bana, hani senin önlüğün
Hani senin çantan
Hani senin anan, baban?”
“Anam yok, babam basta,
Ne olur, ne olur bir ekmeğin parası abla!”
Yaşı on ya var ya yok
“Be küçüğüm ne yapacaksın bir ekmeğin,
Bir ekmeğin sana çok.”
Titredi yüreğim,
Doldu gözlerim.
İnsanım, tabii ki vereceğim
Bir ekmeğin parası.
Peki ya sonrası?
Kaç ekmeğin parası kurtaracak onu
Bu umutsuzluk denizinden?
Bir ekmeğin parası birine,
Ya diğerleri?
Elim cebimde tereddütteydim
Anlayamadık gitti gerçekleri,
Bu çocukların suçu neydi?
Vermesem ona yazık,
Versem insanlığa.

uçan balonlar

-BİRİNCİ BÖLÜM-

Yolda yürürken; başınızı kaldırıp, göğe doğru yükselen binaların pencerelerine, uzun uzun, içindekileri düşleyerek, hiç baktınız mı? Ya da camların gerisindeki yaşantıyı derin derin hiç düşlediniz mi? Ben hep düşlerim. Sokaklarda, caddelerde gözlerim pencerelerden hiç ayrılmaz; lokantada yemek yiyenleri seyreder; kahvede çay içip oyun oynayanlara, internet kafelerin soluk camlarına, apartmanlara kömür taşıyan işçilere, simit satan çocuklara, ayakkabı boyayan, mendil satan çocuklara, camekanlardaki renk ciümbüşüne bakıp, iç geçiririm.

Hep, yüksek binalar düşünürüm. Çünkü, onların kapısından içeriye girince her yanım ısınır, ellerimi apış arama sokmam gerekmez. Döşenmiş odalar, duvarlarında büyük boy film sanatçılarının resimleri olsun isterim. Ninem tespib çeksın; gözlerini kısıp dualar okusun sobanın yanında. Anam akşam yemeğimizi hazırlasın sıcak sıcak. Babam gözlüğünün arkasından gazetesini okusun. Ben de kardeşimle birlikte okul ödevlerimi yapayım. Güzel güzel boyalı kalemlerle, resimlerdeki binaları boyayayım. Öğretmenim resmimi görünce:

- Şu binaların güzelliğine ve yüksekliğine bakın çocuklar, desin sınıf arkadaşlarıma.

Pencerelerde, dışarıyı seyreden birilerini görmeyince canım çok sıkılır. Dolaşırım bütün sokakları; pencerelerinden dışarıyı seyreden kimseleri görmek için. Belki bir umuttur, o bakışlar bana. Onlar benim umutlarım. Bakışlarını bana çevirmelerini isterim.

Sokaklar, geniş caddeler, cadde köşeleri, karanlık kuytu köşeler, çöp bidonları, çöp kutuları, çöpçüler için bırakılmış poşetler bana ait. Bende onların bir parçasıyım.

Bazı akşamlar sokağın bir köşesinde, güzel bir oda bazılarım kendime. Kaldırım taşlarından birisini söker, kendime sandalye yaparım. Beton babçe duvarını masa yaparım; sırtımdaki meşrubat kutuları ve kağıt parçalarıyla dolu torbamı ayaklarımın altına koyup, elimi başımın arkasına atar; televizyon seyreder gibi, perdesi açık evlere bakıp düşler kurarım.

Perdeler çok boşuma gider. Çünkü; benim hayallerim "o" perdelerle açılır, "0" perdelerle kapanır. Perdeler hiç kapanmasın isterim. İçeriden dışarıya sızan ışık; benim odamı, bu küçük biçare odamı aydınlatır. Perdeler hiç kapanmasın isterim. İçeriden dışarıya sızan ışık; benim odamı, bu küçük biçare odamı aydınlatır. Perdeler kapatılırsa benim hayallerim de yok olur. Bazı zamanlar, şu büyük binalarda oturanlara çok kızarım. Akşam oldu mu perdelerini kapatmayı hiç unutmazlar. Beni ve benim gibileri görmek istemezler sanırım. Kızdım mı da, çok kötü olur onlar için. Alırım elime bir taş, fırlatırım camlarına. Arkama bakmadan, uzaklaşırım oralardan. Çünkü ben; "Serseri bir uçan balonum. Nerede patlayacağım belli olmaz."

-İKİNCİ BÖLÜM-

Şehirde akşam ezanı okunmak üzere. Hava yavaş yavaş kararmakta. Güneş, sıcaklığını yitirmiş, dağların arkasına kaçmakta. Kış, kendini yeni yeni duyumsatıyor. Tepelerde, hafif de olsa kar serpintileri; şebirin üzerine buz gibi bir hava yağıyor. Şehir iliklerine kadar üşüyor. Sobalar da tütmece, kaloriferler de yanmasa, klimalar çalışmasa, elektrik ocağı ısıtmasa; bütün insanların ne farkı kalır şu sokakta, sırtında torbasıyla dolaşan, yüzü çıban yarasıyla işaretlenmiş çocuğun, kemiklerinde duyumsadığı soğuktan.

O, yoksul bir ailenin; sokaklara salıvermek zorunda kaldığı taze, günabsız, suçsuz bir beden, bir can. Topladıklarını yığıldıkları evin bir köşesindekileri

uçan balonlar kapak

Ecz. Ali Rıza İYİĞÜN

www.aydineczaci.org.tr

satarak geçimlerini sağlıyorlar. Babası da, çuvalıyla, seyyar demir arabasıyla sokak sokak, şehrin sokak lambaları sönmekten, çöp arabaları, çöp bidonlarını boşaltmadan evden çıkar, ailesinin nafakasını sağlar.

Küçük çocukları doğuştan hasta. Hastabanenin acillerinden bir iğne vurdurarak eve getirdiklerinde, oturup hep beraber ağlıyorlar çaresizliklerine. Ne bir sağlık karneleri, ne de bir yeşil kartları var.

Büyük şehirde yaşamak kolay mı? Yazın iş çok. Tarla çapalama, bahçe, pamuk, zeytin. Ya kışın, inşaatlara bile gidemiyor baba. Beli sakatlanmış zamanında. Dedeleri Çanakkale Gazisiymiş. Ege'yi merak edip çıkmışlar yollara. Dedelerinin vatan için millet için savaştığı topraklara ulaşamayıp kalmışlar bu şehirde. Çanakkale Gazilerinin oğullarına, torunlarına yakışmayan bir yaşam sürdürüyorlar bu şehirde.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-

Sokaklar kararmadan eve dönmek için, bızlı bızlı adımlıyordu çocuk. Sokağın iki yanında, yeni yeni yanan apartman ışıklarını izliyor umutla. İçi aydınlanıyor. Mutlu duygularla, tüyleri sıcak sıcak ürperiyor taze bedeninde ve o zaman göz göze geliyor biriyle. Biri el sallıyor, penceresini açmış. Onu işaret ediyor. Çocuk duruyor bir an. Ne yapacağını bilmeden duruyor. Apartmanın üst katlarından bir pencereden bir kadın: "Gel! Diyor, "İkinci kat, dış kapıyı açıyorum." diyor yüksek sesle. Ayakları onu apartmana götürüyor. Sıcaklığını duyumsadığı apartman merdivenlerini korkusuzca çıkıyor. Hiç

düşünmüyor; dost mu, düşman mı?

İkinci katta açık kapı. Kapıda güler yüzlü, temiz giyimli, mutlu ama biraz da büzünlü bir kadın :

- Gel evladım, bir şey söyleyeceğim sana. Buyur.

Çocuk kapıda kirli ayakkabılarına bakıyor. İçindeki coşkuyu frenleyemeden, içeriye adımını atıyor. Kadının buyur ettiği mutfakta, sandalyeye ürkek ürkek oturup, olabilecekleri bekliyor.

- Evladım, nerelisin sen? Adın ne?...

Çocuk, babasının öğrettiği gibi yanıt veriyor:

- Buraların dağ köylerindensiz teyze... Adım Garip GELİBOLU...

- Vah evladım!... Demek adın gibi, sen de garipsin... Soyadın da çok anlamlı... Karnun aç mı evladım?

- Aç değilim teyze... Eve yetişmem gerek... Babam kızar sonra...

Kadın, hazırlamış olduğu elbise poşetini Garip'e doğru uzatır.

- Evladım, bu poşette giysiler var. Sen, annen, baban, varsa kardeşlerine de uyarlar belki... Kendimin, rahmetli kocamın, torunlarımdan giysileri bunlar... Hepsi de temiz...

Garip, gerginleşir birden. Salonun mutfaktan görünen kısmındaki aynaya takılmıştır gözleri. Sibirli bir ayna gibidir karşısındaki: Çerçevesi altın gibi işlemeli, parlayan yaldızlı bir aynadır bu. Aynada da kendisi vardır. Bir süre kadının söylediklerini duymaz olur. Sözcükler, bir uğultudur kulaklarında.

Sandalyeden kalkar, aynaya doğru yürür. Büyüklü bir dünyaya girmiş gibidir. Kendine doğru gelen; güzel giysili, temiz, bakımlı kendi yansımasına bakar.

- Sen bensem, ben kimim?, diye sorar yansımasına.

Aynadan gelen ses:

- Ben senin düşlediğimin, gölgenim, umudunum.

Kadın şaşkın, ürkek gözlerle Garip'e bakmaktadır. Buzdolabından çıkarttığı tabağı kendini affettirmek ister gibi Garip'e uzatır.

- Evladım bak, çilekli pastam var! Yer misin?

Garip'teki umut kırıntıları bir anda biter. Neden orada olduğunu anlamak ister gibi çevresini izler. Aynanın büyüünden kurtulmuş gibidir. Kadına yalvaran gözlerle bakar. Salonun penceresine doğru ilerler. Sokağı görmek istemektedir. Pencerenin arkasında olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmek istemektedir.

Salonun perdesini aralar. Aşağıda, sokak lambalarının ısıtmaya başladığı görüntüde, çöp bidonunun yanında kendisini görür; el sallayarak sokağa çağırır kendisini.

- Gel oğlum! Bir defalığına oralarda olmakla bir şey olmaz. Nasıl olsa sana yâr etmezler orayı. Kendi malın mı oldu sanki? Kendi evin mi oldu? O evin çocuğu mu oldun? Nüfuslarına mı kaydettiler? Sadece vicdanlarını rabatlattılar. Sen rabatlamak istiyorsan bak, tiner poşetim yanımda. İstersen arkadaşları da toplar, çizeriz arabaların boyalarını. Bak anam, babam, kardeşim, ninem de bekler şimdi, meraklanırlar. Gel de gidelim. Bizi evimizde doyursunlar... Bizi evimizde giyindirsinler... Bizimle sokaklarda değil evimizde ilgileninler yeter.

Garip, perdeyi örtüp geriye döner. Kadının üzgün, mutsuz, bayal kırıklığına uğramış, özür dilemiş gibi yalvaran gözlerine bakar. Onu kırdığını ayırmsar.

- Sen çok iyisin teyze... Sağ ol... Allah razı olsun düşündüğün için ama, babam kızar buraya geldiğimi duyunca. Gelip sizden bir şeyler aldığıma... Allah'a ismarladık teyze.

Garip, koşarak merdivenlerden iner. Aşağıya indiğinde dönüp apartmanın üst katlarına bakar. Kadın pencereyi açmış, bayal kırıklığına uğramış, üzgün, büyümüş gözleriyle onu izlemektedir.

- Umudunu tüketme teyze!... Umudunu tüketme teyze!...

Koşarak karanlıklarda kaybolur.

-DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-

Yolda yürürken başınızı kaldırıp, yükselen apartmanların pencerelerine uzun uzun, içindikileri düşleyerek hiç baktınız mı? Ya da camların gerisindeki yaşantıları derin derin hiç düşlediniz mi?

Ben hep düşünürüm. Sokaklarda, caddelerde gözlerim pencerelerden hiç ayrılmaz.

Ben, bir Garip'im. Türkü söylerim bağıra bağıra karanlık sokaklarınızda, caddelerinizde.

- Ya efendi, buna can dayanmıyo.

Zaman kısa, ben yorgunum, yol uzun.

Her adımda bir engel var salmıyo.

Zaman kısa, ben yorgunum, yol uzun.

Ben, "Uçan, serseri bir balonum sokaklarınızda, caddelerinizde, kuytularınızda. Nerde patlayacağım belli olmaz."

Benim patlamama izin vermeyin. Umutlarımı tüketmeyin. Beni görmemezlikten gelmeyin.

Benim nerede olduğumu soracak olursanız adresimi vereyim. Adresim: Perdelerinizi araladığınızda karşınızdayım, sokağın soğuk kaldırımalarına çivilenmişim. Ayaklarım, kollarım, bedenim, beynim üşüyor, donuyorum. Ne olur, hemen açın perdelerinizi. BENİ GÖRÜN. C